

Y Ban

Con Quỷ Nhỏ Trong Tôi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2006

Y Ban

Con Quỷ Nhỏ Trong Tôi

Phần 1

Chiều tối làm được bài thơ đầu tiên

Đêm tôi mơ thấy một giấc mơ kỳ diệu.

Tôi đang đi trên một cánh đồng đầy hoa rục rỡ. Nắng dịu dịu và gió cũng dịu dịu. Những cánh hoa, mơn mớn nâng bàn chân tôi lên. Đột nhiên từ phía chân trời bay đến một con ngựa có cánh. Ngựa hí vang những giai điệu tuyệt tác. Tôi cũng cất giọng ca vang những làn điệu nồng nàn mê say. Ngựa và người cùng ngân nga hòa quyện. Đất trời như bừng sáng hơn. Hoa lá rục rỡ hơn. Chính lúc đó từ bóng ngựa có cánh đổ dài xuống thảm cỏ, tôi nhìn thấy một gương mặt phụ nữ. Một gương mặt u buồn thâm kín. Tôi sống lại, chăm chú nhìn. Không, đó là bóng của con ngựa có cánh và vòng nguyệt quế trên đầu đang say sưa hí vang các giai điệu tuyệt tác. Tôi quên đi. Tôi lại cùng ngựa ca vang những làn điệu nồng nàn mê say. Đất trời lại bừng lên rục rỡ hơn. Hoa lá rục rỡ hơn. Chính lúc đó tôi lại nhìn thấy một người đàn bà khác. Một gương mặt méo

mó với đôi mắt rùng rục toát lên một ý chí ngạo nghễ. Đôi mắt giễu cợt nhìn tôi thách thức. Tôi trừng lại nhìn chăm chú. Không, chỉ là bóng của con ngựa có cánh và vòng nguyệt quế trên đầu đang say sưa hát vang các giai điệu tuyệt tác. Tôi lại quên đi. Từ lồng ngực ca vang những làn điệu nồng nàn mê say. Đất trời như bừng sáng hơn, hoa lá rực rỡ hơn. Chính lúc đó từ lưng ngựa đổ dài, một người phụ nữ lì lợm, chai sạn, tã tơi. Đôi mắt lướt qua tôi để xem tôi có phải là gã đàn ông hay không. Rồi mệt mỏi lướt qua. Tôi chăm chú nhìn. Không đó chỉ là bóng ngựa. Cuối cùng xuất hiện một gương mặt sao mà giống tôi thế. Gương mặt chưa bị phủ lấp bởi thời gian, trong suốt. Gương mặt chăm chăm nhìn tôi. Đôi mắt sáng nhìn tôi đầy ý nghĩa. Đôi môi mấp máy. Tôi tiến lại gần giơ tay ra. Gương mặt tiến lại phía tôi, gần hơn, gần hơn rồi cuối cùng ghé sát vào mặt tôi biết mất. Tôi quay lại tìm con ngựa có cánh. Nó đã biến mất. Tôi quay lại, tìm hoa lá. Hoa lá cũng biến mất. Đen, tối đen như mực. Và bên tai tôi tiếng ai đang thì thầm.

Ngày ấy tôi vừa tốt nghiệp đại học. Trước ngưỡng cửa cuộc đời là những tháng dài chờ việc. Sự chờ đợi nào cũng thật khủng khiếp. Tôi là co bé hiếu động. Căn nhà đó mà tôi có cảm giác như một chiếc mũ cứ chụp xuống đầu

mà bóp chặt. Tôi nhức nhối, khắc khoải đếm từng phút cho chóng qua một giờ và một giờ cho chóng qua một ngày.

Sự chờ đợi không thể làm được việc gì cho ra hồn.

Tôi không biết làm gì cho chóng qua những ngày chờ đợi.

Sáng ra tôi mong đến chiều để ngồi thẩn thờ trước cửa nhìn những dải mây đi nhõn nhơ mà muốn đánh đổi số kiếp. Đôi khi thái quá tôi ngồi đánh bi với mấy đứa trẻ con đã gọi tôi là cô. Một hôm tôi nảy ra ý định viết văn. Tôi cũng đã có viết những mẩu nho nhỏ ngày học phổ thông. Sau đó là những năm sôi động tôi không còn thời gian để viết nữa.

Tôi viết về những cảm xúc, viết những gì yêu mến. Có lẽ cái tâm hồn cô nữ sinh lớp mười chưa nở rộ bỏ tôi sau những năm học đại học nên tôi rất thích hình ảnh những người lính. Tôi thường viết về họ. Tôi viết về những điều nghe kể, bằng những hình ảnh bắt gặp bằng cả những điều đã học. Tự tôi bật cười và cảm thấy xấu hổ khi đọc lại những điều đã viết. Trẻ con và nhớ nhăng - đây là câu bình luận cuối cùng cho tác phẩm đã viết, rồi xếp vào xó. Tuy thế tôi vẫn ham viết. Rồi tôi nhận thấy tháng ngày trôi qua nhanh hơn và cũng gặp những điều hay hay khi đọc lại những gì đã viết. Khi viết được một số truyện ngắn tôi muốn thử sức một lần.

Nhưng tôi ngại ngừng đến nỗi chỉ thoáng bắt gặp ý nghĩ gửi truyện ngắn cho các báo hoặc tạp chí nào đó là tôi vội vã xua đi ngay. Tôi rất sợ người ta cười. Tôi nghĩ và viết tiếp. Rồi con quỷ nhỏ bắt đầu xuất hiện. Nó vẽ ra trong tôi những viễn cảnh vinh quang của nhà văn. Thoạt đầu là một truyện ngắn được đăng, rồi đến nhiều tác phẩm khác. Rồi đến sự vĩnh hằng. Tôi yêu văn học, bởi thế tôi hâm mộ tất cả những nhà văn, tôi cứ nghĩ họ thật siêu nhân vì họ đã viết ra những điều hay ho như thế. Từ đó tôi viết không phải chỉ bằng những xúc cảm mà bằng cả lý trí của con quỷ nhỏ thúc giục. Rồi một lần tôi đọc thấy thông báo về cuộc thi truyện ngắn.

Con quỷ nhỏ thúc giục thôi thêm phần can đảm. Tôi gửi đi một truyện ngắn dự thi. Gửi đi rồi tôi sống trong hoảng loạn đến buồn cười. Tôi cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn vì tưởng tượng ra những cảnh như thế này. Người ta đọc bài của tôi xong chun mũi lại như khó ngửi. Người ta sẽ phá lên cười và vo viên lại. Người ta sẽ không thèm động đến...

Toàn những viễn cảnh bi đát cho số phận của mẫu truyện đầu tiên ám ảnh tôi suốt những ngày sau đó. Tôi ân hận vì mình đã viễn vông để biến thành trò cười. Vì ở đời “văn nghiệp” đã làm cho không biết bao nhiêu kẻ thành gàn dở, làm trò cười cho thiên hạ. Rồi đến khi sự dày vò làm tôi

mệt nhọc, tôi quên phát việc đã làm.

Đúng vào những ngày quên mất thì một hôm bố mang về cho tôi phong thư mang dấu của báo. Bố cũng ra chiều vui vẻ. Bố bảo: “Chị mà thành công là nhờ tôi một nửa đấy nghe chưa”. Mẹ thì không vui. Mẹ nói: “Vứt cái trò viết lách ấy đi, rồi chẳng hay ho gì đâu”. Tôi còn nhớ như in những ngày ấy. Những ngày cuối xuân đẹp tuyệt vời. Nắng xuân bừng lên rộn rã đã làm cho lòng người rạo rực lăm rồi.

Trong tôi con quỷ nhỏ nhảy múa. Nó cứ như nâng người tôi lên. Con quỷ nhỏ đọc những lời của ông tiên chấp cánh cho nó.

“Tôi đã đọc các truyện ngắn dự thi của chị. Cái cốt truyện thật độc đáo. Chúng tôi có hàng trăm bản thảo nên không thể trao đổi riêng với từng người. Chị là trường hợp hãn hữu vì ít nhiều có hy vọng...”.

Đối với con quỷ nhỏ đó là phần thưởng vô giá. Nó đã chốt lọc trong bức thư những lời khen nó để quên đi cái duy nhất mà quyết định là phải phá ra viết lại. Người biên tập viên đó là một nhà văn quen thuộc. Tôi đã có lần đọc tác phẩm của người ấy rồi.

Con quỷ nhỏ bắt đầu khuấy động tôi nghịch ngợm. Tôi biết người biên tập viên đó hơn tôi mười lăm tuổi nhưng tôi sẽ viết đi một bức thư ngang hàng, vì người đó đã gọi tôi là

chị kia mà. Một đứa bạn gái đã từng tiếp xúc với nhiều nhà văn can tôi:

- Đừng viết thế! Các ông nhà văn rất thích các cô gái viết văn trẻ. Muốn thành công hãy tỏ ra trẻ trung.

Con quỉ nhỏ thấy phải viết đi một lá thư như thế này.

“Chú ạ, đó là câu chuyện bạn cháu kể cho cháu nghe và cháu tưởng tượng thêm để ghi lại. Thực chất cháu chỉ là một cô bé hay tưởng tượng viển vông.

Cháu gửi đi để thử sức. Gửi đi rồi cháu lo sợ sẽ bị cười.

Thế là chú đã không cười cháu tí nào mà lại còn trân trọng những điều cháu viết. Chú hiểu chứ, những nhà văn được giải thưởng đặc biệt cũng chỉ vui như cháu là cùng khi cháu đọc thư chú”.

Thế đó.

Tôi lại lao vào viết những truyện ngắn khác. Bây giờ tôi viết có mục đích và tự tin hơn. Điều đáng nói là tôi đã thấy niềm vui trong những ngày chờ đợi. Với tôi bây giờ là hai sự chờ đợi: Chờ xếp việc và chờ thư người ấy. Chẳng bao lâu thì người ấy trả lời.

“Đã nhận được thư của cháu. Rất cảm ơn tấm lòng dồn về nghệ thuật và sự cởi mở đến tin cậy của cháu.

Viết đi và cứ gửi lên, tôi cố gắng làm người đọc tận tình và có trách nhiệm nhất. Nếu lên được đây, tôi sẽ góp ý cho

mọi thứ thật kỹ lưỡng. Hết sức ghi nhớ: hãy viết những gì trong lòng mình thấy rung động nhất. Bình dị và chân thực đó là bí quyết của thành công”.

Con quỷ nhỏ hoàn toàn thỏa mãn. Một chân trời mới mẻ như mở rộng trước mắt nó. Ở đời có niềm vui nào bằng ước mơ của mình được chấp cánh. Bên cạnh đó lại có một thứ tình cảm mới hình thành trong tôi. Đó là thứ tình cảm với người ấy. Tôi biết diễn đạt thế nào bây giờ nhỉ? Thực chất tôi chưa biết mặt người ấy và cũng chẳng tưởng tượng ra nhiều. Chỉ có điều rằng những tâm sự sâu kín nhất trong lòng tôi đã thổ lộ với người ấy không hề ngại ngùng. Những vướng mắc của cuộc đời tôi nhờ người ấy lý giải hộ. Mỗi lần nhận được thư của người ấy là một niềm hạnh phúc ập đến với tôi. Một thoáng đỏ mặt, rồi là cảm giác êm ả và rạo rức như cơn nắng giữa mùa đông rét mướt. Thư của người ấy viết cho tôi càng nhiều thì thứ tình cảm ấy càng tăng lên. Một thứ tình cảm thật khác lạ: trân trọng như người thầy và ấm áp như tình yêu. Khi viết thư cho người ấy tôi cũng cảm thấy hạnh phúc. Lòng tôi rạo rức theo từng dòng chữ. Bởi trân trọng như vậy nên tôi viết những dòng thư tôi muốn thì thắm và gửi cả tấm lòng đang cuộn sóng vào dòng chữ, không phải tôi mà có lẽ con quỷ nhỏ, giọng nó thật ngọt ngào vang bên tai.

Đến lá thư người ấy viết cho tôi bằng “ơì người bạn trẻ. Giá được gặp mặt và tâm sự nhỉ? Chắc cuộc sống lúc ấy có ý nghĩa hơn” thì tôi được phân công công tác. Tôi lên thành phố với bao hạnh phúc tự hội. Tôi sẽ được gặp mặt người ấy. Bao nhiêu ngày mong đợi gặp mặt đều không át đi được nỗi sợ hãi mơ hồ. Bởi những dòng thư và thực tế. Như trước khi bước vào phòng thi là những phút sợ hãi (tại sao tôi cứ nghĩ thành công hay không là phụ thuộc vào những cuộc gặp gỡ). Bởi vì lần đầu hẹn hò. Đã đi đến cổng báo mà tôi không đủ can đảm bước vào, phải quay về. Chiều, tôi rủ thêm một cô bạn gái. Tôi không dám cả gõ cửa. Đứa bạn tôi thay tôi làm việc đó. Tiếng gõ cửa của nó vang lên thì tôi muốn bỏ chạy. Cánh cửa mở, tôi nép mình vào tường. Một người đàn ông thật lạ. Dáng người rất đàn ông, gồ ghề, sắc cạnh, tôi đã quan sát thấy qua khe cửa. Đứa bạn tôi hỏi thăm.

- Cho cháu hỏi có phải chú là...

- Chính tôi đây. Xin mời vào.

Tôi và đứa bạn bẽn lễn bước vào. Người ấy quay sang tôi nhìn và hỏi:

- Xin lỗi, hình như bạn là Thùy Dương có phải không?

- Vâng ạ.

- Ô, cô bé...

Tự nhiên và lịch sự. Tôi thật thoải mái trong lần gặp đầu tiên. Đứa bạn tôi cũng thế. Nó đã tự nhủ, nó chỉ đi làm “vệ sĩ” cho tôi. Nó đã cố tình tỏ ra bộ mặt lạnh lùng. Rút cục nó cũng phải nói cười và cởi mở. Gần đến lúc ra về người ấy mới trao đổi riêng với tôi dăm ba câu chuyện về văn chương và tặng tôi một tập giấy viết. Tôi gửi lại người ấy vài bản thảo.

Y Ban

Con Quỷ Nhỏ Trong Tôi

Phần 2

Sau đó lại tiếp tục trao đổi thư từ. Chăm thăm và quan tâm hơn. Có những lúc cảm thấy thật là cần thiết cho nhau. Mặc dù, khoảng cách chỉ là ba cây số mà rất lâu tôi không lại thăm người ấy lần thứ hai.

Tôi linh cảm điều gì đó sẽ bùng nổ và tan thành sẽ tan thành mây khói những gì tốt đẹp trước kia. Nhưng chỉ tại cái con quỷ nhỏ. Nó cứ khuấy động.

Một buổi chiều thu, nắng màu tím, gió heo may nhẹ dù làm cho đôi môi se lại mọng đỏ. Đó là buổi chiều thứ bảy tôi ngủ trưa dậy. Nắng đẹp quá! Tôi rạo rức vô cùng. Tôi soi gương và thấy mình xinh xắn hơn trong nắng. Tôi quyết định đến thăm người ấy. Trễ trung trong chiếc áo hoa sặc sỡ và tự tin thấy mình đẹp tôi gõ cửa. Người ấy nói vọng ra:

- Xin mời vào.

Tôi ngập ngừng bước vào. Vừa ló đầu qua cánh cửa người ấy bật dậy reo lên:

- Chào cháu. Thế là cháu đã đến thăm chú.

- Vâng.

- Sao lâu lắm cháu không lại?

- Cháu sợ ạ.

- Như thế là không tốt đâu cô cháu gái của tôi. Bồn phận làm cháu thì phải lại thăm chú chứ. Như thế nào nhỉ? Nếu theo phong tục châu Âu chắc phải ôm hôn thăm thiết để tỏ lòng quý mến nhưng phong tục Việt Nam thì, đành ngồi ngắm cháu vậy thôi. Cháu đẹp quá!

Cô bé, sao không nói gì cả. Cháu hãy cởi mở tấm lòng với chú đi, về bạn bè, về gia đình, về người yêu. Nói đi chứ.

Một khoảng không im lặng kéo dài.

- Một buổi chiều tuyệt vời. Biết nói thế nào về chú bây giờ nhỉ. Cháu ào vào như một niềm vui rạo rức đến với chú...

Khó diễn tả quá...

- Nói gì đi chứ cô bạn. Tôi cũng rất sợ đây này.

- Thùy Dương ơi! Tôi là người lính. Tôi đã sống mười năm ở rừng rú nên tôi có những thói quen rừng rú. Bây giờ sống giữa đô thị thì tôi phải hòa nhập với cuộc sống.

Nhưng hôm nay em đến, em lại thổi bùng lên cái tính cách rừng rú của tôi. Đây là lỗi của em...

Một khoảng im lặng...

Có lẽ đây là thể hiện những điều tôi linh cảm, tôi là một cô bé như thế! Nhưng tôi không thể phá lên cười nhạo báng như đối với mấy cậu bạn nam. Hoặc tôi có thể có những lời trấn an, xoa đầu để tỏ rõ mình cứng rắn. Tôi bị tê liệt. Tôi hiểu những lời nói kia ẩn kín điều gì và ánh mắt say sưa. Sự linh cảm cảm nhạy bén của phụ nữ mà! Con quỷ con đường như chấp nhận. Tôi thì vẫn tỉnh táo. Tôi lần tránh ánh mắt nhìn nơi người ấy. Tôi nhìn ra khoảng trước cửa. Một chiếc áo đỏ của phụ nữ và bộ quần áo lính thủy của đứa con trai bé ứa vào mắt tôi. Tôi muốn bật ra một điều gì đó để phá tan sự im lặng đáng sợ này. Nhưng tôi vẫn không sao nói được. Rồi chính người ấy lại phá tan sự im lặng.

- Em hãy đưa tay cho anh để anh truyền can đảm cho. Con quỷ nhỏ vội vàng đưa tay cho người ấy. Một cái xiết mạnh và người ấy cúi xuống hôn. Một luồng điện êm dịu chạy xuyên vào tim và con quỷ nhỏ như bị mê đi. Chiếc đầu tôi vốn kiêu hãnh và cứng rắn là vậy khẽ khàng nghiêng về phía người ấy. Tôi sợ hãi rùng mình. Người ấy bỏ tay tôi ra.

- Nói gì đi em bé.

Tôi không còn tự chủ nổi. Tôi cứ run lên. Người ấy nhìn

tôi, cái nhìn cuộc đời hơn:

- Hừ, cuối cùng thì cháu chỉ là cô bé nữ sinh lớp mười thôi.

Thế tại sao cháu lại viết những dòng như thế này: “Mưa, vẫn bao che, trong căn nhà chỉ có Hùng, Hương và thằng bé con. Hương đang nhìn vào cỏi xa xăm, các ngón tay thon thả vuốt sữa xuống cho con bú. Phía bàn đối diện Hùng cứ nâng cao quyển sách đang đọc để tìm khe trống. Anh ngấm mê mải...”.

- Cháu chăm đọc tiểu thuyết lắm phải không?

Người ấy đã đọc thuộc những dòng viết của tôi. Con quỷ nhỏ lại bắt đầu cựa quậy. Mắt nó sáng lên. Nó cười và nó làm tôi bình tĩnh trở lại:

- Nhà cháu ở chỗ nào? Tối nay chú sẽ đến đón cháu đi chơi. Chú rất cần tâm sự với cháu. Hai tâm hồn đồng cảm, thấu hiểu nhau sao không hòa hợp với nhau. Sao không làm cho nhau ấm áp hơn, hạnh phúc hơn.

Tôi không muốn gì nhưng nghĩ - không thể được người ấy đã có vợ con rồi. Người ấy nắm bắt được ngay ý nghĩ của tôi.

- Cháu đừng băn khoăn về những điều ấy nhé... chú cháu mình đã đi sau họ bao nhiêu năm rồi. Những tình cảm thế này là đời thường, ngày ngày đang diễn ra ở khắp thế gian này. Tối nay nhé, chú sẽ đến đón cháu.

Tôi chẳng nhớ lúc ấy cảm xúc của mình ra sao? Hình như là một khoảng trống, khoảng trống ấy sao mà vô tình đến thế, rơi đúng vào khoảnh khắc này. Người ấy đã lấp đầy vào chỗ trống.

- Dạ đi Thùy Dương.

- Dạ, nhưng chú không được đến nhà cháu. Chị cháu rất đoan chính. Chị cháu không chấp nhận mối quan hệ này đâu.

- Vậy chú sẽ đợi cháu ở ngã tư này. Cháu từ bóng tối hiện ra làm sáng bừng lên trước mắt chú một thiên thần trinh bạch.

Tôi ra về mà chẳng hiểu mình vừa trải qua cái gì. Nhưng tôi đang linh cảm mình đang đánh mất đi

Tối đến, tôi không có cảm giác bồn chồn của một cuộc hẹn hò đầu tiên. Tôi còn đang mãi cãi nhau với con quỷ nhỏ.

Tôi bảo “đừng đi”. Nó cãi “cứ đi chứ, sẽ rất thú vị. Người thấy đấy, toàn những cái người chưa tưởng tượng ra bao giờ”. “Không được. Người ta có vợ con rồi”. “Thì có sao đâu, người ta là nhà văn kia mà, vả lại người lỗi thời quá rồi đấy”. Con quỷ nhỏ đã thắng. Tôi thoăn thoắt đi ra chỗ hẹn. Tôi lại đi với khoảng trống trong tâm hồn. Gần đến chỗ hẹn tôi sợ và muốn quay lại. Không kịp, người ấy đã đến bên tôi.

- Xin mời khách quý của tôi lên xe. Đi đâu bây giờ? Vào tiệm cà phê nhé.

- Không. Cháu không quen vào quán đâu.

- Thế đi đâu bây giờ.

- Ừ, mà chú buồn cười thật đấy. Ai lại đi hỏi khách thế bao giờ? Chú cháu mình sẽ ra với thiên nhiên nhé.

Người ấy đưa tôi đến một công viên nhỏ. Người ấy dẫn tôi vào. Con quỷ nhỏ thích thú vì trong công viên hôm ấy có ca nhạc, nó nhảy chân sáo rất nhí nhảnh. Nó quên hết mọi nỗi dằn vặt.

- Chú cháu mình sẽ đi xem ca nhạc chứ?

- Vào đây đừng có chú cháu gì, người ta cười cho đấy.

Con quỷ nhỏ chững lại. Nó im lặng. Người ấy nhắc tôi lên xe đi tiếp. Các ghế đá công viên đã chật người, đêm đen thẫm. Người ấy dẫn tôi đến bên một cây liễu xoa tóc xuống mặt hồ. Không có ghế. Người ấy bảo tôi ngồi xuống vệ cỏ:

- Nào, em hãy nói chuyện đi.

- Chuyện gì bây giờ nhỉ?

- Chuyện gì cũng được kéo tôi lại bùng nổ bây giờ.

Tôi im lặng. Người ấy cũng im lặng. Tôi không nghĩ được gì rõ rệt cả. Đột nhiên người ấy ôm choàng lấy tôi và tìm môi tôi. Trong giây phút đầu tiên tôi hôn trả lại. Sau đó tôi hoảng sợ. Tôi lảng tránh nhưng người ấy vẫn ghì chặt. Tôi

sợ hãi cái hôn kia nhưng tôi chỉ lảng tránh chứ tôi không dám thô bạo gạt đi. Phút chốc tôi muốn hóa thành đá. Người ấy nhận thấy thế nên buông tôi ra. Người ấy bảo tôi:

- Em xem kia, những đôi lứa họ hạnh phúc bên nhau mà anh thì chẳng được hưởng chút nào.
- Cháu sợ, em sợ lắm.
- Sợ gì nào? Anh tưởng em đã từng trải rồi. Em đã là đàn bà chưa?
- Ô, thế cháu không phải là đàn bà hay sao?
- Không phải, thế cháu đã biết đến người đàn ông nào chưa?
- Biết chứ... Cháu có nhiều bạn trai...
- Trời, cô bé con ngây thơ quá. Cháu ngây thơ thật sự hay...?
- Sao cơ, chú hỏi buồn cười thật đấy.
- Cháu chưa biết gì về cuộc đời, cháu còn ngây thơ lắm. Thế mà cũng định viết văn cơ đấy...

Ai đó nổi giận ở giai đoạn này – con ranh đại dột, ai cho mày vào đấy. Nhưng các người thấy đấy, không đi quá xa đâu. Có lẽ đúng hơn là tất cả những gì còn thơ dại trong đầu tôi đã bắt người ấy dừng lại. Đến lúc chia tay người ấy nói với tôi:

- Ngày mai cháu sẽ quên hình ảnh của chú đi nhé. Quên tất cả những gì xảy ra tối hôm nay. Rút cục cháu đã không yêu chú. Và chú thì mới dừng lại ở mức độ bùng nổ cảm xúc.

Đấy, lời tạm biệt như thế đấy!

Tất cả những gì xảy ra như người ta chụp ảnh ấy. Ghi lại rõ ràng trong óc tôi như những hình ảnh trên cuộn phim chưa được tráng rửa. Đêm đến, khi kéo chăn trùm kín mặt tôi mới thấy hiện lên rõ ràng những gì đã trải qua. Bây giờ còn quỉ nhỏ nằm im chỉ còn lại lý trí. Tôi sợ hãi và tự dần vặt mình.

Người ơi! Có hiểu điều này không? Người đàn bà bình thường nhập và cuộc sống rồi cũng sẽ phải trải qua tất cả những cảm giác. Những cảm giác đều là giống nhau nhưng khai thác ở hoàn cảnh và cách biểu hiện mà người ta sẽ gọi là đoan chính hoặc lừa dối. Tôi đã biết thêm về cuộc đời mà đáng lẽ chưa nên biết chút nào. Cũng chưa thể bảo tôi là lừa dối nhưng theo một ý nghĩ nào đó tôi cũng chẳng còn trong trắng nữa. Biết thêm về cuộc đời, cái vốn sống của cuộc đời tôi đã bị trả giá đắt quá.

Tôi tự dần vặt mình để khổ sở. Rồi tôi lại tự biện bạch. Không biện bạch nổi. Ngày chưa xuất hiện cái con quỉ nhỏ, bao giờ tôi cũng nghĩ tôi sẽ rất kiêu kỳ khi người đàn

ông nào đó yêu tôi. Tình yêu của tôi sẽ sóng gió, sẽ thử thách rồi cuối cùng mới là những hạnh phúc ngọt ngào. Nụ hôn của tôi sẽ dâng cho ai đã cảm thấy vị đắng khổ sở trên con đường đạt tới tình yêu của tôi... Thế mà bây giờ, nó dễ dàng vậy ư?

Tôi muốn thổ lộ với ai đó để san sẻ nỗi lòng. Nhưng tôi biết dù ai đó có hoàn cảnh tương tự như tôi thì cũng sẽ lên lớp đạo đức và thương xót tôi. Vả lại tôi cũng không muốn đổ lỗi cho ai. Tôi dần vật mình về đủ thứ. Cái điều làm tôi khổ sở nhất là tôi nghĩ, chính người ấy sẽ khinh miệt tôi, coi tôi như những cô gái tầm thường nhất với những cảm dỗ tầm thường. Con quỷ nhỏ lại trỗi dậy. Nó tìm cách khuấy khỏa tôi. Những ai không biết thì hãy không bao giờ biết. Con người ấy, những cái gì chưa chấp, khắc khoải dồn vào một lá thư. Một lá thư mang điều bất hạnh cho tôi hơn tất cả những gì tôi đã trải qua.

Bức thư thế này đây:

“Chú ơi! Cháu biết đánh dấu cho cái buổi tối hôm ấy bằng cái gì đây? Cháu thấy kinh khủng quá. Chẳng còn ai bên cháu lúc này. Chú coi thường cháu lắm phải không? Cháu chẳng có tình yêu với chú mà lại đón nhận như thế? Cháu tự dần vật mình suốt đêm. Sáng hôm sau cháu cứ ngỡ là một con người khác. Cháu tự ngắm nhìn bản thân cháu.

Vẫn thế, cháu mang gương ra soi. Chẳng thấy thay đổi gì cả. Cháu nhìn sâu hơn vào đáy mắt, một vết đen đã len lỏi vào khoảng trong vết đen ấy. Để được cái gì cơ chứ - Tại em cả thôi, đã bảo vào quán cà phê kia mà.

Biết nói thế nào về cháu bây giờ. Chú sẽ chẳng bao giờ hiểu đâu. Vì chú bao giờ cũng chỉ dừng lại ở chỗ “bùng nổ”. Nhưng chú hãy đừng bao giờ nghĩ cháu xấu xa. Cháu chỉ là một cô bé hay tưởng tượng và quá ngây thơ với cuộc đời. Ngày còn bé, mẹ cháu bảo – Không được sờ tay vào chỗ điện hờ, chết đấy. Khi mẹ cháu chưa nói, cháu không cảm thấy chỗ điện hờ ấy nó ra sao cả. Mẹ nói rồi, chỗ điện hờ ấy cứ hút tay cháu vào. Cháu muốn sờ vào nhưng cũng sợ chứ – chết kia mà. Nhưng chưa biết chết nó thế nào cả? Điều cứ làm cháu ám ức hoài. Cho đến một hôm cháu không thể dừng, cháu lấy cái thìa cho vào chỗ điện hờ. Điện giật cháu một cái, đau quá chừng, nhưng vẫn không chết. Rồi đến tuổi mười tám, tình yêu sẽ đến như thế nào? Cháu đã tưởng tượng ra tình yêu thật tuyệt vời suốt trong những năm học mà chẳng đón nhận một tình yêu nào hết chỉ vì nó không đúng với tưởng tượng của cháu. Với chú, êm đềm quá. Những tình cảm của chú hình thành một cách tự nhiên chứ không phải là tưởng tượng ra. Cháu không dám gọi thứ tình cảm ấy

trong cháu là gì cả. Và cháu tự xua đuổi nó đi bằng hình ảnh một đứa bé mà nó gọi chú là cha. Và một người đàn bà có tình cảm như cháu đối với chú và đã đạt tới rồi.

Cháu không thể đi xa hơn. Đôi lúc cháu tự nghĩ – có thể tồn tại song song được không? Không thể được, nhưng nó đã xảy ra.

Chú, cái xấu cái tốt cứ giằng xé trong lòng cháu. Tình cảm và lý trí cái nào mạnh mẽ hơn? Những gì xảy ra thì đã chứng minh rằng tình cảm phần nào đã thắng. Hôm ấy chú nói không đúng, cháu đã yêu chú. Nhưng không phải và là tò mò đâu mà vì, chú là giấc mơ, là khát vọng mà cháu chưa đạt được. Nếu như chú không là văn sĩ thì chẳng có gì đáng nói cả đâu. Liệu điều ấy có làm cháu xấu xa không chú?

Chú ơi, sao tất cả những gì xấu xa cháu vẫn sống kia mà. Cháu ham sống.

Nhưng sống chỉ làm những sự biện bạch giả dối thì khôn khổ lắm. Vậy chú hãy nói đi. Tất cả những gì xảy ra là do những cảm xúc thực chứ, do những rung động thật chứ, do con tim thúc giục đến sự bùng nổ phải không? Chú từng trải hơn cháu chú biết rõ điều đó, chú hãy nói đi.

Cháu là một đứa con gái như thế nào? Có thể biện bạch được không? Hãy nói đi. Cháu vẫn tin, tin chú với niềm tin

cháu có.

Cháu mong chú lắm

Cháu

Khoảng một tuần sau người ấy viết thư cho tôi.

Thùy Dương thân yêu!

Chú không ngờ cháu lại khắc khoải đến thế trong khi câu chuyện chẳng đáng để cháu phải suy nghĩ như thế.

Chú đọc thư cháu mà cảm động ứa nước mắt. Chú trân trọng tình cảm của cháu. Chưa có bức thư của người con gái nào làm chú cảm động đến thế đâu.

Cháu mà xấu xa ư? Vậy những kẻ sống giả dối, lấp liếm thì lại tốt đẹp cả sao? Chú cấm cháu không được suy nghĩ lung tung như thế.

Chú rất hiểu cháu. Chỉ có điều chú thì mạnh mẽ mà cháu thì lại hay quay về nếp nghĩ cổ xưa thánh thần. Vậy điểm này ta chưa hiểu nhau.

Chúc cháu khỏe nhé.

Thân yêu

Chú

Bức thư làm tôi vui và quên đi mọi sự dằn vặt. Tôi đã tin tất cả những điều người ấy viết trong thư. Ngày hôm sau khi trong tôi vẫn còn đang tràn đầy niềm vui và hạnh phúc thì nỗi bất hạnh ập tới.

Đó là một buổi chiều u buồn, lạnh giá, tê cóng. Lúc ấy vào khoảng một giờ chiều. Tôi đang đứng hơ tay vào bếp điện để chuẩn bị lên lớp. Chị Phương cùng làm với tôi bước vào phòng. Chị nhìn tôi chăm chăm.

- Thùy Dương ơi, đêm qua chị nằm mê về em mà không hiểu có đúng không?
- Chị mơ thấy gì? Chị cứ nói đi.
- Hơi khó kể một chút.
- Chị cứ kể đi, em sốt ruột lắm.
- Em có quen ai là nhà văn không?
- Có chứ. Tôi thốt lên niềm tự hào. Chị cũng quen chú ấy phải không?
- Không.
- Thế chị biết vợ chú ấy à?
- Cũng không.
- Thế tại sao chị biết.

Chị cứ ngồi ngó tôi trân trân. Chị ấy đang định hình xem tôi là người như thế nào. Bởi lúc ấy tôi rất bình thản. Thường ở đời “có tật giật mình” tôi đã chẳng giật mình chút nào.

Chị Phương bỗng lắc đầu thật mạnh:

- Chị không tin những điều ấy đâu Thùy Dương ạ. Chị không tin em lại như thế.
- Như thế nào cơ?

- Chị đã được đọc một lá thư dài của em cho ông nhà văn kia rồi.
- Sao, sao lại rơi vào tay chị?

Y Ban

Con Quỷ Nhỏ Trong Tôi

Phần Kết

Tôi bỗng nhiên cảm thấy muốn tan biến. Người ời có hiểu không. Chỉ cần đó là lá thư viết cho một người bạn gái thôi mà người khác đọc cũng làm cho mình khó chịu. Nữa, bây giờ lại là lá thư ấy.

Điều thầm kín của mình bỗng nhiên bị phơi bày ra. Lộn xộn bao thứ tình cảm trong tôi làm cái lạnh giá ngoài trời thấm sâu vào tôi cứ run lên theo từng lời kể của chị ấy. Có một người trên phòng tổ chức cán bộ gọi chị lại nói - chị có biết nét chữ ai đây không? Em không ký tên mà. Chị nhận ngay ra chữ em, nhưng chị đã nói là không biết chữ ai cả, chị muốn lấy lại bức thư cho em như nó không đưa. Sao em đại dốt thế.

- Tại sao cái người ấy lại có bức thư kia hả chị?
- Còn sao nữa, chỉ có vợ ông ta ghen chứ làm sao.
- Chị hiểu em thế nào?

- Sao em đại dột thế. Người ta đã có vợ rồi. Mình là con gái, đừng bao giờ quan hệ với những người đã có vợ. Chị không tin em là xấu đâu nhưng em nhẹ dạ quá. Em bị cảm dỗi rồi. Bọn đàn ông ấy à, họ như nhau cả thôi... chết nỗi em đến giờ phải lên lớp rồi kìa. Thôi, sự đã rồi, em hãy can đảm lên.

Tôi không thể khác được, tôi phải chịu đựng một đòn đau quá. Tôi muốn gào to cho đất trời và cho chị Phương biết rằng - tôi không đại dột và nhẹ dạ. Tôi chưa mất gì cả. Nhưng tôi câm lặng. Chẳng ai tin tôi nữa đâu. Chẳng ai thấu hiểu tôi đâu. Tôi bước vào lớp học với cái đầu rỗng tuếch và đôi chân nặng trĩu như đeo đá. Học sinh ngược mắt nhìn tôi chờ đợi và dò hỏi. Tôi không thể nào làm khác được. Tôi chào theo những lời giảng chực sẵn ở cửa miệng, thỉnh thoảng lại bị tắc nghẹn lại, tôi ậm ừ, chân tôi muốn khụy xuống. Tôi chưa bao giờ thấy kinh khủng như thế. Mắt bọn học sinh trong trẻo và thẳng thắn. Điều ấy cho tôi thêm can đảm. Nhưng sau đó tôi lại sợ hãi. Thấy bóng mình xấu xa trong mắt bọn chúng. Tôi nghĩ đến điều chúng nó sẽ nói sau lưng. Giá như tôi không làm cái nghề này chắc sẽ dễ chịu hơn.

Hai tiết bài giảng trôi qua như trong cơn mê. Tôi bước ra khỏi lớp như đi tiếp vào trong cơn mê khác. Tôi ngồi một

mình trong phòng làm việc. Tôi muốn khóc cho vơi đi. Không chảy nổi một giọt nước mắt. Đầu tôi cứ như tan ra, rồi tụ lại, chẳng còn gì rõ rệt. Đến giờ ra chơi, người ơi! Có biết không? Người ta, những người đàn bà có chồng rồi kéo kéo nhau xem mặt tôi. Sự nhạy cảm bản thân mình ở những người đàn bà sao mà lớn đến thế. Họ đến xem mặt tôi xem trên đó có mang dấu ấn gì không? Con người có biểu hiện gì khác thường không? Để họ còn biết cách tránh. Biết cách giữ lấy chồng. Lúc đó tôi lấy thêm can đảm. Tôi tự nhủ – Phải lấy lại phong thái của mình. Quả nhiên là họ thất vọng. Bước ra khỏi phòng tôi họ lắc đầu. Kể thì tỏ vẻ thương hại, kể thì không thỏa mãn, tưởng tôi như thế nào cơ chứ. Thực tế tôi chỉ là một cô bé mới lớn, trẻ trung, tươi mát và thêm phần cởi mở nữa.

Ngày hôm sau, người nọ kể cho người kia. Và chớ trêu thay chính cái chị Phương, cái người tỏ ra thông cảm câu chuyện của tôi, lại là người giới thiệu, hướng dẫn những người kia đến xem mặt tôi cho tỉ mỉ. Họ xem tôi như một kỳ quan thứ tám. Tôi vẫn thế và đã cười thật sự được rồi. Tôi lại còn quan sát được họ nữa chứ. Họ lấm lét nhìn tôi. Họ có học nên họ không muốn là những kẻ tò mò. Những người đàn bà hiếu kỳ ấy bỗng trở nên đáng thương. Tôi nghĩ, thời gian họ kéo đi xem mặt tôi thì họ hãy để mà

ngắm chính họ trong gương ấy và hãy luyện cho mình đôi mắt biết nhìn thật thẳng, sâu. Cứ nhìn thẳng vào mắt anh chồng ấy, anh ta sẽ không đi ngoại tình đâu.

Dù thế, nhưng khi còn lại một mình, tôi vẫn được sự khốn khổ. Tôi sợ hãi những người đàn bà ấy. Tôi mang đôi mắt nghi ngờ với tất cả đàn bà. Đi trên đường có người đàn bà nào đó nhìn tôi, tôi cũng giật mình. Cô ta đã được đọc lá thư ấy rồi. Tôi đi mua dầu, người ta nhìn tôi mặc kiểu áo lạ, tôi cũng tưởng họ đã biết bèn quay về như chạy trốn. Hàng tháng ròng tôi sống khốn khổ với ngoại cảnh. Rồi sau đó sống thực tại với mình càng thấy khốn khổ hơn. Tôi muốn thổ lộ với ai cho vơi lòng. Với đứa bạn gái nó cũng đã có chồng, nó cũng giữ chồng nó. Nhưng không thể chịu đựng nổi, tôi cũng thổ lộ cùng nó. Nhưng không thể chịu đựng nổi, tôi cũng thổ lộ cùng nó. Nhưng nào có dám nói ra toàn bộ sự thật đâu. Loanh quanh, luống cuống cuối cùng lại là những lời tự biện bạch cho tội lỗi của mình. Điều tội lỗi chứa đầy ắp trong tâm can tôi và bọc thêm những lời bao biện, giả dối hèn nhát. Một cái nhọt bọc – người hiểu không – cần xé tâm can tôi.

Tôi giãy giụa với số mệnh và tìm cách chống trả hiện tại. Tôi muốn đến tận nhà người ấy để gặp chị vợ. Nhưng suy cho cùng bức thư kia chẳng là một bằng chứng sống sao?

Và đàn bà ai mà chẳng thế, dẫn mình đến hang hổ làm gì.
Tôi suy nghĩ mãi và con quỉ con trối dậy viết một lá thư.

“Chị Xuân!

Chắc chị đã ngạc nhiên nhiều khi nhận được lá thư này.
Nhưng vì chị muốn biết tôi là ai nên tôi dám đường đột viết
thu cho chị. Mong chị thứ lỗi cho tôi.

Chị ạ, xin chị ấy bớt giận mà nghe tôi nói đây. Tôi đến nhà
chị hai lần, ngay từ cổng vào tôi đã thấy toát lên vẻ sạch
sẽ, chu đáo mà không phải mọi nhà đều có. Tôi thầm nghĩ
– Thật là người đàn bà đảm đang. Và bây giờ tôi không
khỏi thốt lên lần nữa. Bản năng, cái bản năng chết tiệt của
đàn bà. Chị đã ghen, tôi không giận chị điều đó, nhưng tôi
đã vô cùng tức giận chị xử sự điều đó.

Hãy nói đến bức thư tôi biết cho chồng chị. Cái bằng
chứng duy nhất mà chị có ấy mà. Ấy là bức thư chỉ dành
riêng cho chồng chị đọc thôi và chỉ mình anh ấy hiểu được
lời lẽ trong thư tôi muốn nói tới điều gì. Nhưng chị đã
muốn cho nhiều người đọc thì tôi coi đó là tác phẩm đầu
tay của tôi (tôi khao khát làm văn chương cho nên tôi mới
biết chồng chị). Bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy mình đại dốt
khi viết thư đi. Nhưng liệu tôi có khác được chăng? Nếu tôi
khác đi thì đã chẳng xảy ra cái gì ngay từ đầu. Lời lẽ trong
bức thư có lẽ làm cho chị hiểu nhầm đấy. Ngay cả cái việc

tôi gọi chồng chị là chú thì chị phải nghĩ tới trong sáng chứ. Chị chưa biết tôi, con còn trẻ lắm, có thể nói là trẻ con nữa kia và trong sáng nữa. Chính những cái đấy có ở tôi đã ngăn không cho chồng chị bùng nổ. Chị thấy không, bùng nổ trong trường hợp nào cũng gây thiệt thòi.

Sao chị không hỏi thẳng chồng chị về những điều ấy có hơn không nhỉ. Để xem anh ấy trả lời chị thế nào? Tôi biết anh ấy yêu chị hơn vì anh ấy bảo rằng anh ấy không yêu tôi, chỉ “bùng nổ” với tôi thôi. Mà tôi đã xem ảnh của chị, tôi thấy tôi xinh hơn chị.

Chị tin tôi đi. Chị hãy tỉnh táo mà giải quyết mọi việc cho suôn sẻ. Nhưng chị hãy lấy trả lại tôi bức thư (chẳng hiểu chị đã thuê hẳn bao nhiêu tiền). Người đời họ cũng có óc phán xét, họ sẽ không cười tôi cả đâu.

Họ sẽ cười chồng chị nữa. Một người vợ khôn ngoan không bao giờ giữ chồng kiểu đó.

Chị nên bao dung. Tôi rất khổ sở bởi cái sự non nớt về cuộc sống của mình đã ảnh hưởng đến gia đình chị. Nếu chị thấy khó tha thứ cho anh ấy thì chị cứ đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi, tôi hăm mộ, tôi khuyến rũ... như thế sẽ bớt dần vất hơn đấy.

Thế thôi. Chị muốn biết tôi, Tôi đây này.

Thùy Dương

Đ/c...

Gửi lá thư đi được ba ngày thì tôi có khách. Đó là một người đàn bà khoảng ba lăm, ba bảy tuổi, mặc bộ quần áo đen rất dịu dàng. Đó chính là vợ người ấy. Chị ấy đến gặp tôi. Thật tế nhị, chị ấy đã kéo tôi ra khỏi nhà tôi:

- Tên tôi là Xuân.

Tôi giật mình và không làm chủ nổi bản thân.

- Tôi đến để nói với cô rằng, cô viết cho tôi một bức thư quá đáng, tôi không hề bắt được lá thư nào của cô cả, cũng như tôi đã không làm cái việc mà cô đã buộc tội cho tôi. Tôi xin lấy danh dự một nhà giáo mà thề. Vả lại trong tôi cũng có bằng chứng đây.

- Em xin lỗi, nhưng tại sao? Có còn ai khác nữa cơ chứ?

- Cô ngạo mạn và trẻ con lắm. Nhưng tôi không giận cô và tôi còn thích cô đằng khác ấy chứ. Tôi cũng có đọc mấy bản thảo của cô. Có đôi chỗ cũng hay hay nhưng không thể dẫn đến thành công. Tôi khuyên cô - đã có một người khác, cô hãy chuyên tâm vào đấy. Ở đời, vinh quang và cay đắng là bằng nhau. Vinh quang nào tôi nghĩ cũng như nhau, còn cay đắng thì khôn khổ lắm, nó trăm vẻ. Cô tưởng anh ấy yêu tôi ư? Không. Cô hãy đọc đi. Tôi đã bị lừa dối rồi, và cả cô nữa, cô bé ạ.

Chị đưa cho tôi một bức thư. Trước khi chia tay chị ấy bảo

tôi:

- Nếu anh ấy có đến gặp cô, cô đừng nói gì vội về lá thư tôi đưa cho cô. Cô sẽ thấy cực kỳ thú vị.

Tôi đọc lá thư. Người ơi, bây giờ tôi mới bình tĩnh để viết những dòng này, chứ lúc ấy thì thật là kinh khủng. Toàn bộ thế giới sụp đổ. Tất cả đều tan vỡ. Người hiểu không? Tội lỗi và tự biện bạch. Những cái mà tôi tin tưởng để tôi biện bạch cho tội lỗi thì giờ nó là thế này đây.

“Em thân yêu.

Em đẹp quá. Hôm qua anh đã mê mải thưởng thức em trên sân khấu. Sáng nay anh lại nhìn thấy em rực rỡ trong sân cầu lông.

Em là tiên nữ của lòng anh. Em cao xa, em vời vợi. Em không đoái hoài đến anh. Sao em lại không như một cô bé rất hay. Cô ấy viết những bức thư rất hay. Cô bé ấy khát vọng làm văn. Nhưng thực chất cái khát vọng ấy chỉ đủ để cô ấy viết những bức thư hay thôi. Buồn cười quá em nhỉ. Ở em, anh đã đạt được mà cứ như chưa bao giờ với tới. Còn ở cô bé ấy, anh chưa đạt tới mà anh cứ cảm như quen rồi. Bởi lẽ anh yêu em. Em đối với anh bao nhiêu cũng chưa đủ.

Anh biết em không phải chỉ có mình anh. Nhưng cho dù em có thế nào thì anh vẫn cứ yêu em. Nếu em không yêu

anh thì anh sẽ rơi tòm xuống đất với bà vợ và đứa con trai anh, thêm cô bé hay hay nữa. Nhưng chao ôi, tẻ nhạt quá...”.

Người ời, khủng khiếp thay cho sự thật. Tội lỗi và cái vốn sống mà tôi có là gì thế: Sự giả dối ư? Nhưng vẫn chưa hết đâu. Một tuần sau, chắc là có sự sắp xếp của người vợ mà người ấy đến gặp tôi. Như đã thỏa thuận trước, tôi không có thái độ gì cả. Người ấy nhìn tôi thông cảm. Tôi hỏi bình thản:

- Bức thư cháu viết cho chú, bây giờ cháu mới thấy cháu viết trong sự hoảng loạn. Cháu muốn xin lại.
- Chú cũng đến về việc ấy đấy. Chao ôi cô bé ngạo mạn quá. Nhưng quả thật, cô vợ chú không hề biết gì về lá thư ấy đâu. Gớm, cháu viết cho cô ấy lá thư ghê quá.
- Thế thì ai cơ chứ?
- Chú sẽ kể cho cháu nghe câu chuyện rất hay.
- Chú đọc lá thư cháu viết cho vợ chú. Chú vội vàng tìm kiếm ngay sự thật. Lá thư của cháu rất hay, chú luôn luôn giữ trong mình nên cô ấy không thể nào lấy được. Chú khẳng định là thế. Chú bèn đến chỗ cháu làm việc. Chú đã tìm gặp cái người cầm lá thư của cháu. Thật là thú vị. Thế ra họ đi tìm cháu để ngưỡng mộ cái chất đẹp trong con người cháu. Ở cái đất Hà Nội này không tìm đâu ra một cô

bé có tình cảm trong sáng không vụ lợi như cháu đầu.
Người đời ơi! Tôi muốn gào lên vì sự giả dối. Sự giả dối
sao mà người ấy nói hay thế. Nhưng tôi đã bình tĩnh để
nghe cho hết câu chuyện.

- Hóa ra câu chuyện là rất hay cháu ạ. Thế này, cách đây
vài tuần chú đi với mấy người bạn đến câu lạc bộ. Cái
người ở trường cháu đi sau các chú. Lúc chú rút vé ra thì
lá thư của cháu mà chú vẫn mang bên mình rơi ra. Cái
người kia nhìn thấy nét chữ rất đẹp bèn tò mò nhặt lên
đọc. Càng đọc càng bị lôi cuốn bởi cái tình cảm rất đẹp
của cháu trong lá thư. Nên người đấy tò mò muốn biết
cháu. Thế đấy, câu chuyện rất đẹp phải không cháu.

- Vâng, rất đẹp, đẹp như trong mơ ấy. Chú mơ thấy thế có
phải không? Cháu lại mơ thấy khác. Chú âu yếm ôm đầu
một cô diễn viên trẻ vào ngực. Bức thư của cháu mà chú
chưa kịp hủy hoặc gửi lại như một trò chơi làm cộm đầu cô
ta. Cô ta nũng nịu lấy bức thư ra đọc. Tất nhiên là ghen
tuông một chút. Chú cũng tỏ ra thành thực. Cô diễn viên
trẻ kia đã giữ lấy bức thư. Tất nhiên cô ta đã hiểu tình cảm
của cháu trong lá thư như những gì đã xảy ra giữa chú và
cô ta. Và, tình cờ có người quen cùng địa chỉ với cháu, cô
ta đã đưa lá thư kia để làm một trò chơi. Một trò chơi, quả
thực vì nó chẳng có gì nghiêm túc. Đúng thế không chú?

Đẩy cháu mở giỏ hơn chú nhiều.

Tôi phá lên cười. Cười không thể kìm nén được. Sau đó tôi nhìn thẳng vào mắt người ấy:

- Chú hãy nói thật với cháu đi. Đừng, đừng nói bằng lời nói của nhân vật tiểu thuyết. Phải thế không?

Tôi nhìn người ấy. Bỗng nhiên người ấy già nua kinh khủng. Người ấy lảng tránh ánh mắt của tôi. Con người bỗng nhiên sao mà xấu xí. Người ấy lắp bắp:

- Cháu đã có vốn sống rồi đấy.

- Không. Tôi không cần thứ vốn sống đó. Trả lại hết cho chú đấy. Chú hãy lấy lại đi. Không, tôi không muốn. Tôi không cần...

Tôi gào lên. Người ấy đứng dậy và đi ra cửa như ai đuổi. Tôi gục mặt xuống bàn khóc.

Hết